DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

16. februar 2006 *

I sag C-215/04,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Østre Landsret (Danmark) ved afgørelse af 14. maj 2004, indgået til Domstolen den 21. maj 2004, i sagen:

Marius Pedersen A/S

mod

Miljøstyrelsen,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Schiemann (referererende dommer), N. Colneric, J.N. Cunha Rodrigues og E. Levits,

* Processprog: dansk.

generaladvokat: P. Léger
justitssekretær: ekspeditionssekretær M. Ferreira,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 26. maj 2005,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Marius Pedersen A/S ved advokat H. Banke

— Miljøstyrelsen ved advokat P. Biering

— den danske regering ved J. Molde og P. Biering, som befuldmægtigede

— den belgiske regering ved D. Haven, som befuldmægtiget

— den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

— den polske regering ved J. Pietras, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Konstantinidis og H. Støvlbæk, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. juli 2005,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, litra g), artikel 6, stk. 5, og artikel 7, stk. 1 og 2 samt stk. 4, litra a), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab (EFT L 30, s. 1).

2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem selskabet Marius Pedersen A/S (herefter »Pedersen«), der har hjemsted i Danmark og er godkendt til indsamling af elektronikskrot, og Miljøstyrelsen vedrørende overførsel af elektronikskrot til nyttiggørelse i Tyskland.

Retsforskrifter

3 Det anføres i niende betragtning til forordning nr. 259/93:

»inden overførslerne finder sted, skal de anmeldes til de kompetente myndigheder, for at disse kan blive underrettet navnlig om affaldets art, overførsel og bortskaffelse eller nyttiggørelse, således at disse myndigheder kan træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, herunder muligheden for at gøre begrundet indsigelse mod overførslen«.

4 I forordningens artikel 2, litra g), er en »anmelder« defineret som følger:

»enhver fysisk person eller juridisk enhed, som har anmeldepligt, dvs. nedennævnte person, som har til hensigt at overføre affald eller lade affald overføre:

i) den person, hvis aktivitet har produceret dette affald (oprindelig producent)

ii) hvis denne mulighed ikke foreligger: en indsamlingsvirksomhed, som en medlemsstat har godkendt til dette formål, eller en godkendt forhandler eller mægler, som sørger for, at affaldet bortskaffes eller nyttiggøres [...]

[...]«

5 Forordningens artikel 6 bestemmer:

»1. Hvis en anmelder agter at overføre affald til nyttiggørelse [...] fra en medlemsstat til en anden medlemsstat [...], skal han anmelde dette til den kompetente bestemmelsesmyndighed med en kopi til de kompetente afsendelses- og transitmyndigheder samt til modtageren [...].

[...]

4. I forbindelse med anmeldelsen skal anmelderen udfylde ledsagedokumentet og på anmodning af de kompetente myndigheder forelægge yderligere oplysninger og dokumentation.

5. Anmelderen skal på ledsagedokumentet give oplysninger om navnlig:

— oprindelse, sammensætning og mængde af det affald, der skal nyttiggøres, herunder producentens identitet, samt en detaljeret fortegnelse over affaldet, hvis det er af forskellig oprindelse, og de oprindelige producenters identitet, hvis den kendes

[...]«

6 Forordningens artikel 7 bestemmer:

»1. Senest tre arbejdsdage efter modtagelse af anmeldelsen sender den kompetente bestemmelsesmyndighed en bekræftelse af modtagelsen til anmelderen og en kopi deraf til de øvrige kompetente myndigheder og til modtageren.

2. De kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder har en frist på tredive dage efter afsendelse af bekræftelsen til at gøre indsigelse mod overførslen. Indsigelsen baseres på stk. 4. Enhver indsigelse forelægges skriftligt for anmelderen og for de øvrige berørte kompetente myndigheder inden for fristen på tredive dage.

[...]

4. a) De kompetente bestemmelses- og afsendelsesmyndigheder kan gøre begrundet indsigelse mod den påtænkte overførsel:

— på grundlag af direktiv 75/442/EØF, særlig artikel 7, eller

— såfremt overførslen ikke er i overensstemmelse med nationale love eller andre retsforskrifter om miljøbeskyttelse, offentlig orden, offentlig sikkerhed eller sundhedsbeskyttelse

[...]

[...]

5. Hvis de kompetente myndigheder inden for tidsfristen i stk. 2, har sikret sig, at de problemer, der har givet anledning til indsigelsen, er løst, og at overførslen vil opfylde de stillede betingelser, underretter de omgående skriftligt anmelderen herom med kopi til modtageren og de øvrige berørte kompetente myndigheder.

Såfremt der senere sker en væsentlig ændring af overførselsbetingelserne, skal der foretages en ny anmeldelse.«

7 Artikel 4 i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (EFT L 194, s. 39), som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (EFT L 78, s. 32, herefter »direktiv 75/442«), bestemmer:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affald nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, navnlig må der ikke

— skabes risiko for hverken vand, luft eller jord, eller for fauna og flora

— forårsages gener ved støj eller lugt

— påføres landskaber eller områder af særlig interesse skade.

Medlemsstaterne træffer desuden de fornødne foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald.«

Tvisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

8 I en anmeldelse af 21. februar 2000 har Pedersen anmodet Miljøstyrelsen om tilladelse til at overføre 2 000 tons elektronikskrot til nyttiggørelse hos sin samarbejdspartner i Tyskland. Miljøstyrelsen har afslået at give samtykke til overførslen med den begrundelse, at Pedersen ikke havde afgivet de oplysninger, som er nødvendige for at anmodningen kan behandles, herunder:

1) fuldmagter fra de oprindelige affaldsproducenter, der dokumenterer, at Pedersen repræsenterer disse i forbindelse med eksport af det indsamlede affald

2) dokumentation for at det tyske anlægs behandling af affaldet er på miljømæssigt samme niveau, som kræves i henhold til de danske regler

3) tilstrækkelige oplysninger om affaldets sammensætning, idet Pedersen i anmeldelsesformularen vedrørende grænseoverskridende transport alene har præciseret, at der var tale om overførsel af »elektronikskrot«.

9 Da anmeldelsen ifølge Miljøstyrelsen er mangelfuld, finder Miljøstyrelsen ikke, at den frist på 30 dage, som er fastsat i artikel 7 i forordning nr. 259/93, for at den kompetente myndighed kan meddele samtykke eller gøre indsigelse mod overførslen, er begyndt at løbe.

10 Den 22. maj 2001 anlagde Pedersen sag ved Østre Landsret, idet virksomheden mener, at den har fremlagt tilstrækkeligt materiale til, at Miljøstyrelsen kunne have meddelt den ansøgte tilladelse, og i øvrigt er af den opfattelse, at fristen for at gøre indsigelse er udløbet, hvorfor virksomheden har krav på at gennemføre den affaldsoverførsel, der er omhandlet i hovedsagen.

11 På denne baggrund har Østre Landsret besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g), nr. ii), i [...] forordning nr. 259/93 forstås således, at en godkendt indsamlingsvirksomhed ikke automatisk kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse?

I bekræftende fald ønskes oplyst, efter hvilke kriterier en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder af eksport af affald til nyttiggørelse.

Kan kriteriet være, at affaldsproducenten enten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde eksport af affaldet?

2) Giver artikel 7, stk. 2, sammenholdt med stk. 4, litra a), navnlig første og andet led, i [...] forordning nr. 259/93 mulighed for, at afsendelseslandets kompetente myndigheder gør indsigelse mod en konkret ansøgning om tilladelse til eksport af affald til nyttiggørelse, hvis der ikke foreligger oplysninger fra anmelderen om, at modtageanlæggets behandling af det pågældende affald miljømæssigt er på samme niveau, som kræves i henhold til nationale regler i afsendelseslandet?

3) Skal artikel 6, stk. 5, første [...] [led], i [...] forordning nr. 259/93 forstås således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der kun er tale om affald af én konkret angiven art, f.eks. »elektronikskrot«?

4) Skal artikel 7, stk. 1 og 2, i [...] forordning nr. 259/93 forstås således, at fristen i artikel 7, stk. 2, begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger?

I benægtende fald ønskes oplyst, hvilke oplysninger en anmeldelse skal indeholde, før den i artikel 7, stk. 2, anførte frist på 30 dage begynder at løbe.

Har overskridelsen af svarfristen på 30 dage den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser eller kræve yderligere oplysninger?«

Det første spørgsmål

12 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, litra g), nr. ii), i forordning nr. 259/93 skal fortolkes således, at en godkendt indsamlingsvirksomhed ikke automatisk er bemyndiget til at være anmelder af overførsel af affald til nyttiggørelse.

13 Det fremgår af selve ordlyden af artikel 2, litra g), at når den person, hvis aktivitet har produceret det pågældende affald, i det foreliggende tilfælde den oprindelige producent, ikke er i stand til at anmelde overførslen, kan en godkendt indsamlingsvirksomhed optræde som anmelder, men kun i et sådant tilfælde.

14 Denne artikel udelukker således udtrykkeligt, at en godkendt indsamlingsvirksomhed automatisk kan anses for eneste anmelder af en affaldsoverførsel.

15 Den forelæggende ret har desuden anmodet Domstolen om at præcisere, efter hvilke kriterier en godkendt indsamlingsvirksomhed kan være anmelder af overførsel af affald til nyttiggørelse.

16 Selv om pligten til at anmelde en overførsel af affald først og fremmest påhviler den oprindelige producent, betyder udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger«, at den godkendte indsamlingsvirksomhed kan foretage anmeldelsen, hvor det ikke er muligt for den oprindelige producent. På baggrund af et af formålene med forordning nr. 259/93, som kommer til udtryk i forordningens niende betragtning, nemlig at der skal ske forudgående anmeldelse af affaldsoverførsler til de kompetente myndigheder, således at disse myndigheder er behørigt informeret, med henblik på at kunne træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, må udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« fortolkes bredt, for herved at sikre, at den godkendte indsamlingsmyndighed anmelder affaldsoverførslen til de kompetente myndigheder, hvor dette ikke er muligt for den oprindelige producent.

17 I denne sammenhæng udgør de omstændigheder, som den forelæggende ret har anført, som f.eks. at affaldsproducenten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde overførsel af affaldet, kriterier, der gør det muligt for en godkendt indsamlingsvirksomhed at anmelde overførslen til de kompetente myndigheder, og som falder inden for rækkevidden af udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger«.

18 Navnlig når den oprindelige affaldsproducent er ukendt, er det fuldt ud begrundet og endog ønskeligt, at det er den godkendte indsamlingsvirksomhed, som foretager anmeldelsen til de kompetente myndigheder. Hertil kommer, at det store antal anmeldelser, som følge af et stort antal affaldsproducenter, der hver især producerer en beskeden mængde affald, som generaladvokaten har anført i punkt 26 i forslaget til afgørelse, er uforeneligt med den forpligtelse til at behandle disse anmeldelser inden for relativt korte frister, som i henhold til forordning nr. 259/93 påhviler de kompetente myndigheder.

19 Det første spørgsmål skal derfor besvares med, at udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g), nr. ii), i forordning nr. 259/93 skal fortolkes

således, at den omstændighed, at der er tale om en godkendt indsamlingsvirksomhed, ikke i sig selv gør denne virksomhed til anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse. Dog kan omstændigheder, såsom at affaldsproducenten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde overførsel af affaldet, begrunde, at en godkendt indsamlingsvirksomhed anses for anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse.

Det andet spørgsmål

20 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om afsendelseslandets kompetente myndigheder har ret til at gøre indsigelse mod en ansøgning om tilladelse til eksport af affald til nyttiggørelse i et bestemmelsesland alene med den begrundelse, at der ikke foreligger oplysninger fra anmelderen om, at der i henhold til bestemmelseslandets regler kræves det samme miljøbeskyttelsesniveau som i afsendelseslandet.

21 Indledningsvis bemærkes, at spørgsmålet om overførsel af affald er harmoniseret på fællesskabsplan ved forordning nr. 259/93, som har til formål at beskytte miljøet (dom af 13.12.2001, sag C-324/99, DaimlerChrysler, Sml. I, s. 9897, præmis 42, og af 27.2.2002, sag C-6/00, ASA, Sml. I, s. 1961, præmis 35).

22 De tilfælde, hvor medlemsstaterne kan modsætte sig overførsler mellem medlemsstaterne af affald til nyttiggørelse, er udtømmende opregnet i forordningens artikel 7, stk. 4, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2 (ASA-dommen, præmis 36).

23 Anvendelsen af artikel 7, stk. 4, der opregner de tilfælde, hvor de kompetente afsendelses-, transit- eller bestemmelsesmyndigheder kan gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse, forudsætter imidlertid, at den kompetente myndighed råder over sådanne oplysninger, at den kan efterprøve, om en overførsel er omfattet af et af disse tilfælde.

24 Derfor bestemmes det i artikel 6, stk. 5, i forordning nr. 259/93, at anmelderen skal give visse nærmere bestemte oplysninger.

25 Desuden fremgår det af artikel 6, stk. 4, at de kompetente myndigheder kan anmode anmelderen om yderligere oplysninger og dokumentation.

26 Da forordning nr. 259/93 ikke fastsætter en særlig procedure i tilfælde af, at en sådan anmodning om yderligere oplysninger eller dokumentation ikke efterkommes, kan den kompetente myndighed gøre »indsigelse« i henhold til forordningens artikel 7, stk. 2, såfremt den ikke råder over de oplysninger, der er nødvendige for at kunne efterprøve, om en overførsel af affald giver anledning til problemer i forhold til forordningens artikel 7, stk. 4.

27 Herved er mængden af oplysninger, som skal anses for nødvendige, og som den kompetente myndighed derfor kan anmode om, forskellig afhængig af, hvilken af de i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 259/93 nævnte situationer, der er tale om.

28 For så vidt angår situationen i artikel 7, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93 har Domstolen fastslået i præmis 43 i dom af 16. december 2004, sag C-277/02 (EU-Wood-Trading, Sml. I, s. 11957), at de kompetente myndigheder ikke alene kan støtte en indsigelse på hensyn, der er forbundet med selve transporten af affaldet, men ligeledes på den nyttiggørelsesoperation, som er påtænkt med overførslen.

29 Da medlemsstaterne ifølge artikel 4 i direktiv 75/442 skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskers sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, skal artikel 7, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93 fortolkes således, at det tillader de kompetente afsendelsesmyndigheder at gøre indsigelse mod en overførsel af affald til nyttiggørelse med den begrundelse, at den påtænkte nyttiggørelse ikke tager hensyn til de krav, der følger af nævnte artikel 4 (EU-Wood-Trading-dommen, præmis 42).

30 I EU-Wood-Trading-dommen fastslog Domstolen, at artikel 7, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93 indebærer, at de kompetente afsendelsesmyndigheder, når de bedømmer de risici, som nyttiggørelsen af affaldet i bestemmelseslandet vil kunne indebære for menneskers sundhed og miljøet, kan tage hensyn til alle relevante kriterier i denne henseende, herunder de kriterier, der er gældende i afsendelseslandet, selv hvis de er strengere end bestemmelseslandets kriterier, og for så vidt som de har til formål at undgå disse risici. De kompetente afsendelsesmyndigheder kan imidlertid ikke være bundet af kriterierne i deres stat, hvis de ikke er bedre egnede til at undgå disse risici end kriterierne i bestemmelseslandet (EU-Wood-Trading-dommen, præmis 46).

31 Desuden kan den kompetente afsendelsesmyndighed kun lovligt modsætte sig en overførsel på grundlag af sine nationale regler om nyttiggørelse, for så vidt som disse regler under overholdelse af proportionalitetsprincippet er egnede til at nå de

tilstræbte mål om at imødegå risici for menneskers sundhed og miljøet, og ikke går ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål (EU-Wood-Trading-dommen, præmis 49). Disse risici skal ikke vurderes på grundlag af generelle betragtninger, men på grundlag af relevante videnskabelige undersøgelser (EU-Wood-Trading-dommen, præmis 50).

32 Som led i den forudgående anmeldelse, som er indført ved artikel 6 i forordning nr. 259/93, skal anmelderen således i overensstemmelse med artikel 6, stk. 5, i ledsagedokumentet, der supplerer anmeldelsen, give oplysninger, som ikke alene vedrører sammensætningen og mængden af det affald, der skal nyttiggøres, og dets transportmåde, men også de vilkår, hvorunder affaldet skal nyttiggøres.

33 Derimod kan det ikke kræves af anmelderen, at han godtgør, at nyttiggørelsen i bestemmelseslandet er på samme niveau som nyttiggørelse i henhold til afsendelseslandets regler. Såfremt den kompetente afsendelsesmyndighed i henhold til artikel 7, stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93, ønsker at gøre indsigelse mod en affaldsoverførsel under henvisning til nationale regler om nyttiggørelse, er det denne myndighed, som skal godtgøre, at nyttiggørelsen af affaldet i bestemmelseslandet indebærer risici for menneskers sundhed og miljøet.

34 Henset til det ovenfor anførte, skal det andet spørgsmål besvares med, at den kompetente afsendelsesmyndighed har ret til at gøre indsigelse mod en overførsel af affald i henhold til artikel 7, stk. 2 og stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93, hvis der ikke foreligger oplysninger om vilkårene for behandlingen af affaldet i bestemmelseslandet. Derimod kan det ikke kræves af anmelderen, at han godtgør, at nyttiggørelsen i bestemmelseslandet er på samme niveau som nyttiggørelse i henhold til afsendelseslandets regler.

Det tredje spørgsmål

35 Med det tredje spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om anmelderens angivelse af, at der kun er tale om overførsel af affald af en konkret angiven art, f.eks. »elektronikskrot«, opfylder oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning i artikel 6, stk. 5, første led, i forordning nr. 259/93.

36 Som anført i denne doms præmis 16 er et af formålene med forordning nr. 259/93 at sikre den forudgående anmeldelse af affaldsoverførsler til de kompetente myndigheder, således at disse myndigheder er behørigt informeret, med henblik på at kunne træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet.

37 Dette formål kan alene sikres opfyldt, hvis der foreligger en fuldstændig anmeldelse, som detaljeret angiver oprindelse, sammensætning og mængde af det affald, der skal nyttiggøres, og som, hvis affaldet er af forskellig oprindelse, indeholder en detaljeret fortegnelse over dette.

38 Betegnelsen »elektronikskrot« opfylder ikke denne betingelse, da den er abstrakt og upræcis, og idet der ikke foreligger detaljeret information, som kan oplyse den kompetente myndighed om det pågældende affalds særlige kendetegn.

39 På baggrund af ovenstående skal det tredje spørgsmål besvares med, at artikel 6, stk. 5, første led, i forordning nr. 259/93 skal fortolkes således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning ikke kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der er tale om affald af en konkret angiven art, f.eks. »elektronikskrot«.

Det fjerde spørgsmål

40 Med det fjerde spørgsmål ønsker den forelæggende ret oplyst, om den omstændighed, at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de nødvendige oplysninger vedrørende en overførsel af affald til nyttiggørelse, har betydning for, hvornår fristen på 30 dage i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 259/93 begynder at løbe. Endvidere ønsker den forelæggende ret oplyst, om overskridelsen af svarfristen fratager de kompetente myndigheder muligheden for at fremsætte yderligere indsigelser mod overførslen eller kræve yderligere oplysninger fra anmelderen.

41 For at besvare dette spørgsmål er det nødvendigt at gennemgå anmeldelsesordningen for overførsler af affald i forordning nr. 259/93.

42 Forordningens artikel 6, stk. 1, bestemmer, at hvis en anmelder agter at overføre affald til nyttiggørelse fra en medlemsstat til en anden medlemsstat, skal han anmelde dette til den kompetente bestemmelsesmyndighed med en kopi til de kompetente afsendelses- og transitmyndigheder samt til modtageren.

43 I forordningens artikel 7, stk. 1, er det fastsat, at senest tre arbejdsdage efter modtagelse af anmeldelsen sender den kompetente bestemmelsesmyndighed en bekræftelse af modtagelsen til anmelderen samt en kopi til de øvrige kompetente myndigheder og til modtageren.

44 Ifølge artikel 7, stk. 2, første afsnit, har de kompetente bestemmelses-, afsendelses- og transitmyndigheder en frist på 30 dage efter afsendelse af bekræftelsen til at gøre indsigelse mod overførslen.

45 Det fremgår således af selve ordlyden af artikel 7 i forordning nr. 259/93, at fristen på 30 dage begynder at løbe, så snart den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen. Den omstændighed, at den kompetente afsendelsesmyndighed — som det er tilfældet i hovedsagen — ikke mener at have modtaget alle de nødvendige oplysninger, må ikke være til hinder for, at fristen begynder at løbe. Nævnte frist på 30 dage giver anmelderen en vigtig sikkerhed for, at han kan få sin anmeldelse behandlet inden for den korte tidsfrist, der er fastsat i samme forordning, og for at han senest ved udløbet af denne frist modtager oplysning om, hvorvidt overførslen kan gennemføres og i givet fald på hvilke betingelser (jf. i denne retning for så vidt angår en indsigelse fra den kompetente afsendelsesmyndighed om en urigtig angivelse af en overførsel ASA-dommen, præmis 49).

46 Artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 259/93 skal derfor af hensyn til retssikkerheden fortolkes strengt. Da fristen på 30 dage i denne artikel skal sikre en ordentlig forvaltning, kan de kompetente myndigheder kun fremsætte indsigelser, hvis de overholder denne frist.

47 Den omstændighed, at der ikke foreligger visse oplysninger, som den kompetente myndighed — i det foreliggende tilfælde afsendelsesmyndigheden — finder nyttige, eller endog nødvendige, må således ikke hindre, at fristen på 30 dage i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 259/93 begynder at løbe.

48 Den danske, den østrigske og den polske regering har i deres skriftlige indlæg udtrykt bekymring over en sådan fortolkning, idet de har anført, at såfremt fristen på 30 dage begynder at løbe ved den kompetente bestemmelsesmyndigheds afsendelse af bekræftelsen, uden at der tages hensyn til, at anmeldelsen er mangelfuld, vil de kompetente myndigheder ikke være i stand til at gøre indsigelse mod overførslen.

49 Herved bemærkes, at da de kompetente myndigheder ved hjælp af den forudgående anmeldelse behørigt skal underrettes om affaldets art, overførsel og bortskaffelse eller nyttiggørelse, således at de kan træffe alle nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af menneskers sundhed og miljøet, herunder gøre begrundet indsigelse mod overførslen, er det nødvendigt at opretholde de nævnte myndigheders ret til at anmode om yderligere oplysninger i de tilfælde, hvor de finder anmeldelsen mangelfuld, hvilken ret myndighederne tillægges i medfør af artikel 6, stk. 4.

50 Den fortolkning, som er nævnt i denne doms præmis 46 og 47, gør imidlertid ikke indgreb i nævnte ret. Eftersom forordning nr. 259/93 ikke fastsætter nogen særlig procedure for de kompetente myndigheders fremsendelse af en anmodning om yderligere oplysninger og dokumentation i medfør af forordningens artikel 6, stk. 4, kan de kompetente myndigheder, i det foreliggende tilfælde afsendelsesmyndigheden, inden for fristen på 30 dage fremsætte en sådan anmodning som en »indsigelse« i henhold til forordningens artikel 7, stk. 2. Denne løsning gør det muligt at forene den strenge fortolkning af artikel 7, stk. 2, med hensynet til de kompetente myndigheders ret til at anmode om yderligere oplysninger.

51 Såfremt de yderligere oplysninger, som den kompetente afsendelsesmyndighed har udbedt sig, er kommet frem inden for fristen på 30 dage, eller hvis denne myndighed mener, at de problemer, der har givet anledning til indsigelsen, er løst, skal myndigheden i overensstemmelse med artikel 7, stk. 5, i forordning nr. 259/93 omgående skriftligt underrette anmelderen herom med kopi til modtageren og de øvrige berørte kompetente myndigheder. Såfremt der senere sker en væsentlig ændring af overførselsbetingelserne, skal der foretages en ny anmeldelse.

52 Herefter skal det fjerde spørgsmål besvares med, at fristen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 259/93 begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndig-

hed ikke mener at have modtaget alle de i forordningens artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger. En overskridelse af svarfristen har den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser mod overførslen eller kræve yderligere oplysninger fra anmelderen.

Sagens omkostninger

53 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

1) **Udtrykket »hvis denne mulighed ikke foreligger« i artikel 2, litra g), nr. ii), i Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab, skal fortolkes således, at den omstændighed, at der tale om en godkendt indsamlingsvirksomhed, ikke i sig selv gør denne virksomhed til anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse. Dog kan omstændigheder, såsom at affaldsproducenten er ukendt, eller at der er tale om så mange affaldsproducenter, hvis enkeltbidrag er så beskedne, at det vil være urimeligt, at de hver især skulle anmelde overførsel af affaldet, begrunde, at en godkendt indsamlingsvirksomhed anses for anmelder af en overførsel af affald til nyttiggørelse.**

2) **Den kompetente afsendelsesmyndighed har ret til at gøre indsigelse mod en overførsel af affald i henhold til artikel 7, stk. 2, og stk. 4, litra a), første led, i forordning nr. 259/93, hvis der ikke foreligger oplysninger om vilkårene for behandlingen af affaldet i bestemmelseslandet. Derimod kan det ikke kræves af anmelderen, at han godtgør, at nyttiggørelsen i bestemmelseslandet er på samme niveau som nyttiggørelse i henhold til afsendelseslandets regler.**

3) **Artikel 6, stk. 5, første led, i forordning nr. 259/93 skal fortolkes således, at oplysningskravet vedrørende affaldets sammensætning ikke kan anses for opfyldt ved anmelderens angivelse af, at der er tale om affald af en konkret angiven art, f.eks. »elektronikskrot«.**

4) **Fristen i artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 259/93 begynder at løbe, når den kompetente bestemmelsesmyndighed har afsendt bekræftelsen, uanset at den kompetente afsendelsesmyndighed ikke mener at have modtaget alle de i forordningens artikel 6, stk. 5, anførte oplysninger. En overskridelse af svarfristen har den retsvirkning, at myndigheden ikke kan fremsætte yderligere indsigelser mod overførslen eller kræve yderligere oplysninger fra anmelderen.**

Underskrifter